

Arrest

**nr. 182 900 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CLAES, die loco advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 april 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in.

1.2. Op 3 oktober 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van alle voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde documenten betreffen immers enkel de situatie in België. Het feit dat betrokkene pas recentelijk geadopteerd werd door de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vereiste, daartoe is geen uitzondering voorzien in de wet.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enige medische problematiek is in het verleden sprake geweest, maar de bijhorende aanvraag tot verblijfsrecht om medische redenen werd ongegrond verklaard op 11.04.2016. Derhalve kan niet gesteld worden dat er enig medisch beletsel is voor het nemen van het bevel. Van minderjarige kinderen is hier nergens sprake, derhalve kan het bevel hun belang niet schaden. Wat betreft het gezins- en familieleven van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene pas zeer recentelijk geadopteerd is door een Belgische onderdaan en dit op volwassen leeftijd. Onafgezien van de bewijsstukken waaruit moet blijken dat betrokkene in België een zekere graad van financiële afhankelijkheid vertoont tegenover de Belgische referentiepersoon, doet dit geen afbreuk aan het feit dat betrokkene een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een eigen gezinsleven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Het is immers niet omdat betrokkene in België gedeeltelijk aangewezen is op de adoptieouder dat hij niet in staat zou zijn, ook wel gezien de scholing/ervaring opgedaan in België, in zijn eigen bestaansmiddelen te voorzien in het land van herkomst of origine."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de door verzoekster ingediende synthesememorie niet voldoet aan de vereisten die door artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden gesteld. Deze bepaling luidt immers als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen :

- 39/71;

- 39/73, § 1;

- 39/73-1

- 39/74;

- 39/75;

- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzaken de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/3 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

- 39/77, §1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de synthesememorie en indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een synthesememorie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

2.2. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesememorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat "de meerwaarde van een synthesememorie [...] meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan hij een synthesememorie indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om te worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de synthesememorie weergegeven repliek op de nota kan worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwesitie die geval per geval dient te worden bekeken.

Nergens wordt echter aangegeven dat de verzoeker de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd mag aanvullen of een andere wending mag geven. Bovendien schrijft artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet voor dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet waarin onder andere uitdrukkelijk wordt vermeld dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*.

2.3. De Raad stelt vast dat in voorliggende zaak de synthesememorie een letterlijke en integrale herneming betreft van het enig middel zoals uiteengezet in het gedinginleidend verzoekschrift. Er is geen sprake van een samenvatting, dit is het verkort weergegeven of herhalen van het enig middel. Verder bevat de synthesememorie geen repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij.

De vraag of verzoeker met het neerleggen van dergelijke synthesememorie heeft voldaan aan het bepaalde in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, werd ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

De advocaat van de verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad terzake.

De Raad wijst erop dat het neerleggen van een synthesememorie geen verplichting is. Verzoeker had zich in casu kunnen beperken tot het in kennis stellen van de Raad dat zij geen synthesememorie wenste neer te leggen, waardoor de Raad ertoe gehouden zou zijn geweest uitspraak te doen over alle argumenten zoals uiteengezet in het oorspronkelijk verzoekschrift.

De raadsman betwist aldus niet dat de synthesememorie geen samenvatting van het enig middel uiteengezet in het inleidend verzoekschrift bevat. De reproductie van het enig middel gaat evenmin gepaard met een (werkelijke) repliek op de argumentatie van de verwerende partij. In casu vertegenwoordigt de synthesememorie geen enkele “meerwaarde”. Bijkomend wijst de Raad erop dat de raadsman van verzoeker perfect de mogelijkheid had om negatief te antwoorden op de uitnodiging van de griffie om een synthesememorie neer te leggen, waardoor de procedure zou zijn voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat wanneer in de omstandigheid dat een verzoeker toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het loutere herhalen van het enig middel uit het inleidend verzoekschrift, hij dilatoir handelt. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak.

2.4. De Raad besluit dat de synthesememorie niet voldoet aan de vereisten die door de wet worden gesteld. Conform de rechtspraak van de Raad van State geldt in dit geval niet de sanctie van het verlies van het vereiste belang uit artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet (RvS 27 maart 2014, nr. 226.907), maar kan de Raad, na te hebben vastgesteld dat de synthesememorie niet voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet anders dan het beroep tot nietigverklaring verwerpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER